

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 150/07-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. augusta 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Ľ. L., K., zastúpeného JUDr. D. S., K., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 SŽ-o-KS 64/2006 z 21. marca 2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľ. L. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. mája 2007 doručená sťažnosť Ľ. L. (ďalej len „sťažovateľ“) podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namietal porušenie základného práva podľa čl. 46

ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 SŽ-o-KS 64/2006 z 21. marca 2007.

Sťažovateľ v odôvodnení svojej sťažnosti okrem iného uvádza:

„Sťažovateľ sa domnieva, že rozsudok súdu je nelogický, arbitrárne nesprávny a preto nezákonný, neústavný a odvolací súd sa nevysporiadal ani s rozhodným bodom odvolania, v zmysle ktorého sa sťažovateľ domáhal zrušenia rozsudku súdu I. stupňa pre neúplnosť spisového materiálu podľa § 250 j ods. 3 O. s. p., a to napriek tomu, že ako súd I. stupňa tak aj NS SR zistil správne skutkový stav ale ho nesprávne právne posúdil a ani jeho úvahy nezodpovedajú obsahu zisteného skutkového stavu., ak tvrdí, že nebola splnená prvoradá podmienka pre uplatnenie práva na prístup k informáciám, t. j. existencia požadovanej informácie.“

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd na základe jeho sťažnosti vydal tento nález:

„Základné právo L. L. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 21. 3. 2007 č. k. 6 SŽ-o-KS 64/2006 porušené bolo.

Zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 21. 3. 2007 č. k. 6 SŽ-o-KS 64/2006 a vracia mu vec na ďalšie konanie.

Najvyšší súd SR je povinný vyplatiť sťažovateľovi L. L. trovy právneho zastúpenia v sume 6.309,40.-Sk na účet právnej zástupkyne JUDr. D. S., K., do 15 dní od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh možno preto považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 70/00).

Podstata námietok sťažovateľa smeruje len do oblasti prehodnocovania dokazovania vykonaného pred všeobecnými súdmi, s cieľom „*obnoviť možnosť preskúmania rozhodovania dekana F. v K. o jeho neprijatí na štúdium na tejto fakulte*“, a to cez prehodnotenie písomných testov, ktoré chcel dodatočne dosiahnuť práve cez konanie o prístupe k informáciám, čo však ústavnému súdu zásadne neprislúcha. Ústavný súd totiž

nie je superrevízny orgán, či inštitúcia, a nemá preto ani neobmedzené právo prieskumu predchádzajúcich konaní tak, ako sa toho domáhal sťažovateľ. Navyše výsledky týchto konaní, by sa už nemohli dotknúť právoplatného rozhodnutia o jeho neprijatí na vysokú školu v školskom roku 2004/2005.

Ústavný súd súčasne poznamenáva, že na úrovni podústavného práva neexistuje nárok sťažovateľa, aby povinná osoba (vysoká škola) archivovala z talentových skúšok aj testy po skončení prijímacieho konania na vysokú školu, pokiaľ tento nárok neuplatní bezprostredne, resp. v určenej lehote pre preskúmanie tohto konania .

Ústavný súd podľa konštantnej judikatúry nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je okrem iného umožniť každému reálny prístup k súdu a k tomu zodpovedajúca povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba

uplatní svoje právo v súlade s procesnými zásadami, orgány verejnej moci majú povinnosť umožniť každému, aby sa uplatnením práva zaručeného čl. 46 ústavy stal účastníkom súdneho konania (nález II. ÚS 14/01 z 24. augusta 2001). Už samotné konanie a rozhodovanie súdov je prejavom toho, že základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je rešpektované.

K porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by došlo vtedy, pokiaľ by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností (vrátane sťažnosťou napadnutých rozhodnutí) vyplýva, že sťažovateľovi nebolo odňaté a ani obmedzované právo byť účastníkom konania a že mohol svoje práva dané hmotno-právnymi a procesno-právnymi predpismi v konaní uplatniť. Súdny svoj postup a rozhodnutia riadne odôvodnil.

Ústavný súd v závere konštatuje, že postupom štátneho orgánu nijako nemohlo dôjsť k porušeniu namietaných garantovaných ústavných práv.

Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2007